

El ministre d'Indústria del Govern espanyol, Joan Clos, al balcó de l'Ajuntament de València, amb Rita Barberà, Francesc Camps i la fallera major Infantil, el passat 18 de març.

Havia de ser el 27 de març: el 27 de març del 2007, a les 9 del matí, s'haurien tancat, després de més de vint anys de trasbals i tenacitat, les emissions de TV3 al País Valencià. Així ho pretenia, almenys, la Generalitat que actualment ocupa el PP. I per comunicar-ho, i reclamar que els mateixos responsables del manteniment de les instal·lacions emissores –l'entitat cívica Acció Cultural del País Valencià, ACPV– obrissin les portes als funcionaris per a l'acte luctuós, es van presentar dos enviats de la Generalitat a la seu d'ACPV, el passat 22 de març. No van trobar ningú que els volgués signar el paperet: els responsables de l'entitat havien anunciat i explicat que no col·laborarien en un tancament que significava nítidament un atac a la cultura

Alarma per TV3: tancament imminent?

No és la primera vegada que s'amenaça la recepció de TV3 al País Valencià però pot ser la darrera: si es compleix la intenció del Govern valencià del PP, el tancament de les emissions de TV3 es pot fer efectiu en qualsevol moment. Si és que ningú –el Ministeri d'Indústria?– no hi posa remei.

i a la llengua i a les possibilitats dels valencians: "Si entren, ho faran a la força", havia declarat ja Eliseu Climent, president d'ACPV, a la conferència de premsa que la Federació Llull (formada per Òmnium Cultural, Obra Cultural Balear i ACPV) celebrava amb intenció de fer pública la situació el passat 15 de març, a Barcelona.

En tot cas, a hores d'ara i si ningú amb potestat per fer-ho no hi posa remei, el tancament pot ser imminent. Per bé que el conseller Joaquim Nadal expressava el 20 de març que el Govern de la Generalitat de Catalunya emprendre "totes les accions necessàries" per mantenir les emissions de TV3 al País Valencià, el Govern de Camps sembla tenir pressa i, a l'hora de redactar aquesta notícia, no hi havia hagut encara cap pronunciament del Ministeri espanyol d'Indústria que fes albirar la intervenció necessària per aturar el despropòsit

que ha sacsejat de dalt a baix el País Valencià.

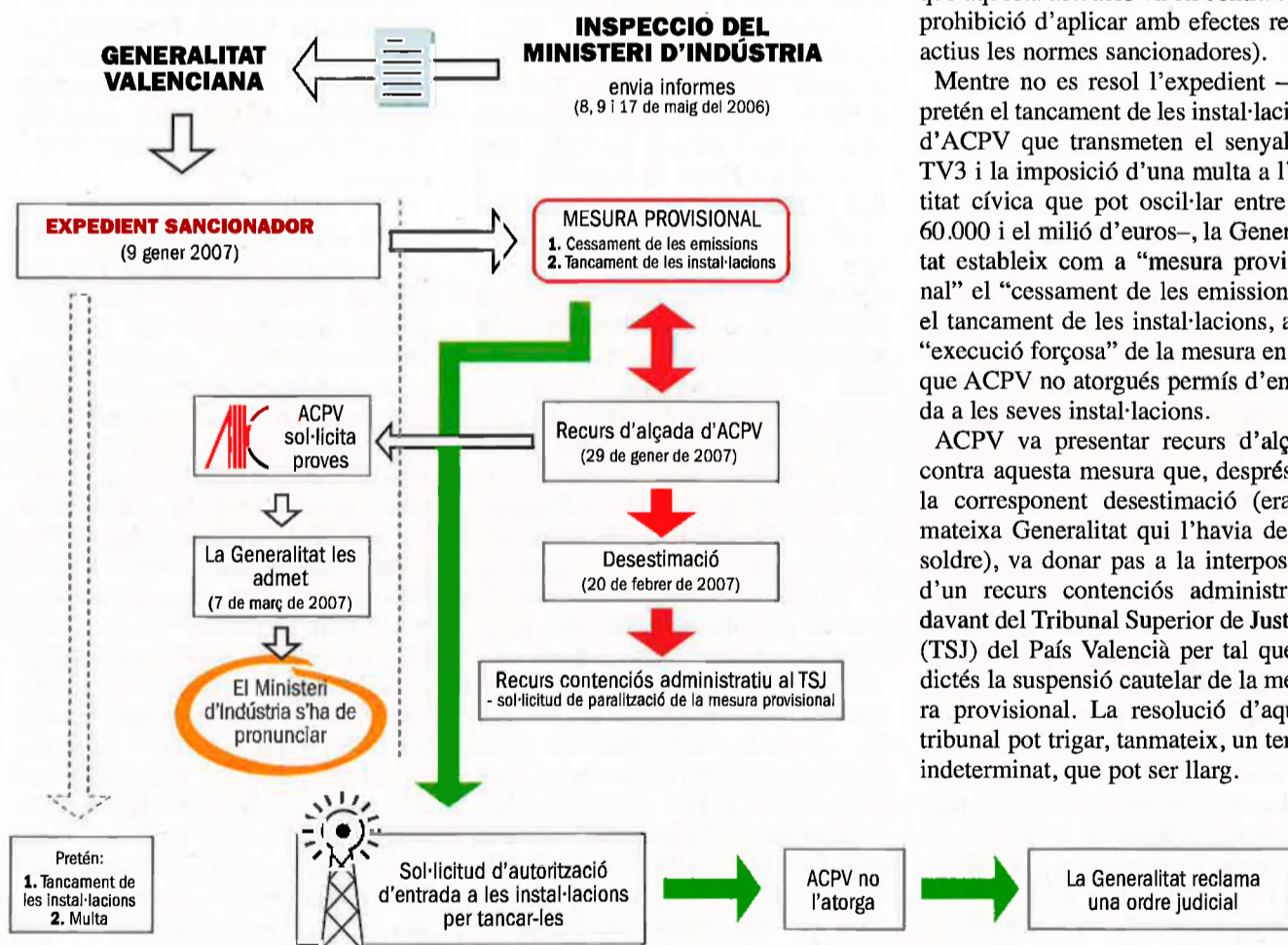
I per què el Ministeri d'Indústria? Perquè va ser ell, aleshores encapçalat per l'actual president de la generalitat del Principat de Catalunya, José Montilla, qui va proposar a ACPV l'ús dels canals múltiplex digitals 47 i 55 que ara vol tancar Camps, per exemple (en concedir a La Sexta la freqüència per on havia arribat TV3 al País Valencià en emissió analògica fins aleshores, val a dir). O perquè és qui té competències en l'espai radioelèctric, tal com argumenten els serveis jurídics d'ACPV, amb la llei estatal general de telecomunicacions 32/2003, de 3 de novembre, a la mà.

El desllorador. Però anem a pams i resumim la situació: la Generalitat valenciana estrenava l'any 2007 a la seva manera: amb la incoació d'un expedient sancionador per les "emissions no

autoritzades, amb tecnologia digital terrestre, dels programes de la televisió pública autonòmica de Catalunya". Era l'expedient "1/07 TV", incoat el 9 de gener: el primer de l'any "i probablement de totes les èpoques", rebla Mercè Teodoro, advocada d'ACPV, ja que es regeix pel que disposa la llei valenciana 1/2006 de 19 d'abril del sector audiovisual que entrava en vigor el 21 de juliol del 2006, la primera mesura en aplicació de la qual ha estat —per allò de deixar clares prioritats i obsessions— l'expedient famós. Aquest expedient, a més, s'estableix sobre la base dels informes d'inspecció remesos pel Ministeri d'Indústria del Govern espanyol del PSOE. Uns fulls de control datats al maig del 2006, val a dir: mesos abans, per tant, que entrés en vigor la llei valenciana de l'audiovisual que concedeix a la Generalitat potestat sancionadora (i aquest és el primer argument de les alegacions presentades per ACPV: que aquesta actuació va en contra de la prohibició d'aplicar amb efectes retroactius les normes sancionadores).

Mentre no es resol l'expedient —que pretén el tancament de les instal·lacions d'ACPV que transmeten el senyal de TV3 i la imposició d'una multa a l'entitat cívica que pot oscil·lar entre els 60.000 i el milió d'euros—, la Generalitat estableix com a "mesura provisional" el "cessament de les emissions" i el tancament de les instal·lacions, amb "execució forçosa" de la mesura en cas que ACPV no atorgués permís d'entrada a les seves instal·lacions.

ACPV va presentar recurs d'alçada contra aquesta mesura que, després de la corresponent desestimació (era la mateixa Generalitat qui l'havia de resoldre), va donar pas a la interposició d'un recurs contenciós administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) del País Valencià per tal que es dictés la suspensió cautelar de la mesura provisional. La resolució d'aquest tribunal pot trigar, tanmateix, un temps indeterminat, que pot ser llarg.

Mercè Teodoro, advocada d'ACPV, Eliseu Climent, president de l'entitat, i Toni Gisbert, que n'és el coordinador, durant la conferència de premsa del 23 de març, a València.

D'altra banda –i en aquest punt rau una de les claus de la qüestió i, fins i tot, el seu desllorigador–, en el recurs d'alçada ACPV sol·licitava un seguit de proves per defensar-se en l'expedient sancionador, que la Generalitat admetia el 7 de març del 2007: així doncs, es demanava el pronunciament del Ministeri d'Indústria sobre alguns punts concretíssims: “Quina és la titularitat dels canals 55 i 47 i si estan reservats o assignats a alguna comunitat autònoma” i “Quins són els òrgans administratius encarregats de la inspecció i sanció de les emissions” de TDT que s'hi realitzen. La resposta a aquestes qüestions (tal com mostren els informes jurídics que té ACPV, titularitat i potestat són ministerials) podria tallar d'arrel les pretensions del Govern valencià del PP.

A més, com a prova es requeria també a la Secretaria d'Estat de Cooperació Territorial per informar sobre “l'estat de les negociacions per a resoldre les discrepàncies manifestades entre la Generalitat i l'Administració General de l'Estat” respecte, precisament, a un seguit d'articles de la Llei valenciana del sector audiovisual que plantegen conflicte de competències: és a dir, que els mateixos articles de la Llei 1/2006 que branda la Generalitat per actuar contra les emissions de TV3 estan en qüestió per contradir lleis estatals vigents (fet que podria acabar duent la valenciana al Tribunal Constitucional espanyol, TC).

El cas, ben mirat, té moltes semblances amb el procés seguit amb la llei de l'audiovisual del Principat de Catalunya. I algunes diferències significatives, quant al comportament estatal, també. Perquè en aquell cas el Govern espanyol –com abans que ell havia fet el PP– hi va interposar recurs d'inconstitucionalitat. I val a dir que l'única part de la llei que l'estat va suspendre i a la qual el TC no ha retirat la suspensió –com sí que va fer amb la majoria d'articles d'altres àmbits que havien estat afectats per idèntica mesura–, el passat mes de gener, és, precisament, la que fa referència a les concessions de radiodifusió i la seva gestió, que, com apuntava en aquest cas el TC, “entra en contradicció amb allò regulat per la normativa estatal” per a aquest camp. I, reblava aleshores el TC en referència a la llei del Principat, “és indubtable que la privació d'un dret reconegut per la normativa estatal és susceptible de generar perjudicis als particulars d'impossible o molt difícil reparació”.

La defensa de les competències estatals que s'han fet valer en el cas d'una llei autonòmica de l'audiovisual no ha aparegut, tanmateix i curiosament, en el cas de l'altra. Al País Valencià, el silenci clamorós del Ministeri d'Indústria ha estat substituït, mentre no arriba el pronunciament oficial, per unes afirmacions que han causat estupefacció enmig de la voràgine fallera.

El ministre Joan Clos era de visita a València poc abans de sant Josep. El fet

va propiciar la publicació d'unes declaracions atribuïdes a “fonts del Ministeri d'Indústria” on s'afirmava que el Govern de la Generalitat Valenciana “té tot el dret” de precintar els repetidors de TV3. Deien al Ministeri que encapçalava l'excalde de Barcelona (PSOE) que TV3 no té títol habilitant ni freqüència assignada al País Valencià: és competència del Consell presidit per Francesc Camps (PP), reblaven, precintar o no els repetidors. Ells, des del Ministeri, se'n rentaven les mans.

Mal d'Almansa. Davant de l'amenaça imminent de deixar de rebre TV3 (una recepció que, no ho oblidem, s'ha aconseguit i mantingut durant més de vint anys al País Valencià gràcies a la intervenció conscient de la societat civil), les reaccions no s'han fet esperar. S'han pronunciat en contra de la pretensió de tancament partits polítics (EUPV, Bloc, ERC, CiU), entitats socials com ara Escola Valenciana o professionals (la Unió de Periodistes Valencians o el Grup de Periodistes Ramon Barnils). A mesura que es constata la imminència del tancament, a més, les mostres de suport i indignació es multipliquen.

ACPV: realitzava una conferència de premsa el passat 23 de març per explicar la situació jurídica del cas (“la Generalitat Valenciana és incompetent per tramitar aquest expedient sancionador”, recordava Teodoro), “donar les gràcies a tanta i tanta gent que ens està expressant el seu suport”, anunciar mobilitzacions, apuntar que el calendari entra en període electoral (“Si volen una campanya electoral centrada en la llibertat d'expressió, la tindran”, afirmava Toni Gisbert, coordinador d'ACPV) i explicar un fet que transcendeix la simbologia: l'intent de tancar TV3 s'esdevé a poc més d'un mes dels 300 anys exactes de la batalla d'Almansa. Com en una burla retorta. O perquè els neix de natural. “Són els fills de Felip V”, apuntava el president d'ACPV, Eliseu Climent. Que no sempre se sortiran amb la seva, però: Mercè Teodoro, seriosa, reblava: “Guanyarem, com hem guanyat el reconeixement jurídic de la unitat de la llengua catalana. Guanyarem el dret a emetre en català al País Valencià”.

Núria Cadenes